

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: C. X. H.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, bytem „X“, zastoupeného obecným zmocněncem JUDr. Václavem Nocarem, Varsdorf, ul. T. G. Masaryka č. p. 1587, PSČ 407 47, **proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje, pracoviště Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Berní č. p. 261/1, PSČ 400 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013 – udělení výjezdního příkazu,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 21. 11. 2013 podanou k poštovní přepravě dne 22. 11. 2013 prostřednictvím svého obecného zmocněnce ve znění doplnění žaloby ze dne 3. 12. 2013 u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení výjezdního příkazu, který udělil žalovaný žalobci dne 18. 11. 2013 do jeho cestovního pasu č. „X“, a zároveň požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost vlepit do žalobcova cestovního pasu tzv. překlenovací štítek do doby rozhodnutí Komise Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, správní odbor, posouzení dlouhodobého pobytu, ve věci žalobcova odvolání vůči zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

K předmětné žalobě ze dne 21. 11. 2013 soud podotýká, že žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce nejprve podal žalobu, kterou označil jako „žaloba na nesprávný úřední postup“, která byla u Krajského soudu v Ústí nad Labem zaevidována do rejstříku tzv. nejasných podání pod sp. zn. 15 Na 13/2013, když obsah žaloby neumožňoval soudu dotýčnou žalobu náležitě subsumovat pod některý ze žalobních typů, který je taxativně vyjmenován v ust. § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tuto skutečnost soud sdělil obecnému zmocněnci žalobce v písemnosti ze dne 27. 11. 2013, č. j. 15 Na 13/2013 - 13, v níž současně udělil obecnému zmocněnci žalobce výslovné poučení o tom, jaké typy žalob jsou soudy ve správním soudnictví kompetentní především projednávat, s tím, že jmenovitě byly uvedeny jednak za a) žaloby proti rozhodnutím správního orgánu, za b) žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a za c) žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. V závěru písemnosti ze dne 27. 11. 2013 soud obecného zmocněnce případně vyzval, že pokud by jeho žaloba dosud evidovaná pod sp. zn. 15 Na 13/2013, měla představovat určitý žalobní typ, který je předvídan v ust. § 4 odst. 1 s. ř. s., nechť svoji žalobu doplní tak, aby

obsahovala veškeré náležitosti pro jím specifikovaný typ žaloby, který je upraven v ust. § 4 odst. 1 s. ř. s., jak stanovuje s. ř. s. ve vztahu k jednotlivým typům žalob. V reakci na písemnost soudu ze dne 27. 11. 2013 obecný zmocněnec žalobce soudu zaslal výše citované doplnění žaloby ze dne 3. 12. 2013, v němž výslovně uvedl, že jeho žaloba ze dne 21. 11. 2013 je žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. a že se týká výjezdního příkazu, který žalovaný udělil dne 18. 11. 2013 žalobci. Na základě této skutečnosti a skutečnosti, že obecný zmocněnec žalobce disponuje vysokoškolským právnickým vzděláním, soud proto vycházel z faktu, že žalobcova žaloba ze dne 21. 11. 2013 je žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. a zaevidoval ji pod sp. zn. 15 A 192/2013.

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí – v daném případě výjezdního příkazu, který žalovaný udělil dne 18. 11. 2013 žalobci - v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu v rámci správního soudnictví vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného, než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří např. ust. § 68 písm. e) ve vazbě na ust. § 70 s. ř. s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ust. § 65 a § 66 s. ř. s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

V daném případě je soud toho názoru, že žalobou napadený výjezdní příkaz, který žalovaný udělil dne 18. 11. 2013 žalobci, není úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., a jde tak o úkon, který spadá pod kompetenční výlukou zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s. ř. s. Je tomu tak proto, že správní orgán nemá možnost rozhodnout, zda výjezdní příkaz udělí, či nikoli, nýbrž ukládá se mu tento příkaz udělit vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost. Nejenže tedy právní norma nepředepisuje pro výjezdní příkaz formální náležitosti rozhodnutí tak, jak bývají pravidelně procesními předpisy vyžadovány (výrok, odůvodnění, poučení o řádných opravných prostředcích, ale zcela zjevně nepředpokládá ani samotný proces aplikace práva, tedy zjištění skutkového stavu věci, výběr adekvátní právní normy, posouzení, zda lze daný skutkový stav této normě podřadit, ani samotnou aplikaci této normy. Úkon, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. však může být výsledkem pouze takového shora uvedeného rozhodovacího procesu. Tento závěr lze dovodit mimo jiné i z odst. 1 a 2 tohoto ustanovení s. ř. s., jakož i z ust. § 68 písm. a) a c) s. ř. s. Zde všude zákonodárce užívá pojem řízení, kterým je třeba rozumět formalizovaný postup před správním orgánem, který vydání rozhodnutí ve

smyslu ust. § 65 odst. 1 předchází. Uvedená kritéria výjezdní příkaz nesplňuje, když tento doklad je možno klasifikovat jako pouhé administrativní opatření směřující k faktické realizaci právních účinků dříve vydaného rozhodnutí.

Výše uvedený závěr soudu o výluce ze soudního přezkumu výjezdních příkazů koresponduje závěrům, které jsou obsaženy v dosud nepřekonaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2008, č. j. 3 Azs 16/2005 – 34, jenž je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 808/2006 a také na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud ve shodě s Krajským soudem v Ostravě dovodil, že „...*Výjezdní příkaz udělený policií podle ustanovení § 50 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, není úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde tak o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s.*“

V daném případě soud neshledal jediný důvod, proč by právě predestřená judikatura plně nedopadala i na předmětný výjezdní příkaz žalovaného, který žalobci udělil dne 18. 11. 2013, a proč by ohledně něj neměla být dána výluka ze soudního přezkumu.

Vzhledem k tomu, že soud ze shora uvedených důvodů neshledává výjezdní příkaz, který udělil žalovaný dne 18. 11. 2013 žalobci, rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., je tento správní akt s poukazem na ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučen, a proto byl soud nucen konstatovat, že žaloba proti němu je podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná. Soud tudíž žalobu v intencích ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve výroku usnesení ad I. odmítl.

Výrok usnesení ad II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

O případném vrácení soudního poplatku soud nerozhodoval, neboť dosud nebyl žalobcem uhrazen.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. prosince 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová